

“Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.” (Mark 8, 34)

Jesus er på vej i landsdelen Galilæa sammen med sine disciple. Han befinder sig omkring byen Cesarea Filippi og spørger disciplene, hvad de mener om ham. På vegne af alle bekender Peter, at Jesus er Kristus, den Messias folk har ventet på i århundreder. For at undgå enhver tvivl forklarer Jesus tydeligt, hvordan han har tænkt sig at gennemføre sin mission. Han fortæller dem, at han ønsker at befri sit folk, men på en uventet måde: han skal lide meget og forkastes, blive dræbt, og opstå efter tre dage. Peter kan ikke acceptere sådan en Messias. Som mange andre forestillede han sig en person, der ville handle med kraft og styrke ved at besejre romerne og sætte nationen Israel på verdenskortet. Så Peter irttesætter Jesus, som til gengæld formaner ham: "For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil." (jf Mark 8, 31-33).

Jesus fortsætter sin rejse og denne gang skal han til Jerusalem, hvor han fuldbyrder sin skæbne; han skal dø og genopstå. Men nu hvor hans disciple ved, at han vil dø, vil de så stadigvæk følge ham? Jesu betingelser er klare og kræver en del. Han henvender sig både til tilskuerne omkring sig og til sine disciple og fortæller dem:

“Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.”

Disciplene var blevet fascineret af ham, Mesteren, da han gik langs med søbredden, hvor de havde kastet deres fiskenet ud eller indkrævet skat. Uden tøven havde de opgivet både net, skattepenge, far, hjem og familie for at følge ham. De havde set ham udføre mirakler, og de havde lyttet til hans visdomsord. Indtil da havde de fulgt ham af bare glæde og begejstring.

Men nu ser det ud til, at det at følge Jesus bliver mere udfordrende. Det er nu mere klart end nogensinde, at det betyder fuldtud at dele liv og skæbne: svigt og fjendtlighed, endda død, og hvilken død: den mest smertefulde og berygtede; den, der var forbeholdt mordere og hensynsløse forbrydere. En død, som Skriften kalder "forbandet" (jf 5. Mos 21, 23). Blot navnet "kors" indgød rædsel, ja ordet var næsten udsigeligt. Det er faktisk første gang, at det dukker op i evangeliet, og det må have gjort stort indtryk på Jesu tilhørere.

Jesus har nu klart tilkendegivet sin identitet, og det er den model, han viser enhver, der vil følge ham. Når Mesteren elsker sit folk så meget, at han går i døden for det og tager korset på sig, skal også disciplen – hvis han vil være dette navn værdig - fralægge sig sin egen måde at tænke på, for at gå hele Mesterens vej. Og det betyder at starte fra korset:

“Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.”

At være kristen betyder at være ligesom Kristus og at have "det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus", som "ydmygede sig og blev lydlig indtil døden, ja, døden på et kors." (Fil 2, 5,8). Det betyder at blive korsfæstet med Kristus til dét punkt, hvor vi med Paulus kan sige, "Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig" (Gal 2, 20); "at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet." (1 Kor 2, 2). Det er Jesus, som fortsætter med at leve, dø og genopstå i os. At være som Mesteren, bør være enhver kristnes ønske og ambition, men hvordan kommer vi så langt?

Først og fremmest skal vi give afkald på os selv; få vores måde at tænke på lidt på afstand. Det bad Jesus også Peter om, dengang Han bebrejdede ham, at han tænkte som mennesker og ikke som Gud. Engang imellem er vi ligesom Peter, vi har os selv i fokus eller mener, at tingene skal foregå efter vores hoved. Eller også springer vi over, hvor gærdet er lavest, eller vi er misunderlige på andre. Måske mener vi at kunne opnå en lykkelig familie, et harmonisk samfund eller et velfungerende kristent fællesskab uden at skulle bære de smerter, det koster.

At give afkald betyder at trænge ind i Guds måde at tænke på, og det er dét, Jesus har vist os. Det er ligesom hvedekornet, der skal dø for at bære frugt; det betyder at finde større glæde i at give end i at modtage; det vil sige at sætte ens liv til af kærlighed, kort sagt betyder det at tage sit eget kors op:

“Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.”

Vi behøver ikke at lede efter korset, for vi kommer helt af sig selv, hver eneste dag, ja måske når vi mindst venter det og på de mest uventede måder.

Jesus inviterer os til at tage det 'på os' uden at betragte det som et nødvendigt onde, uden at bukke under for det, ikke engang holde det ud med bravur, eller som om det ikke rører os. I stedet bør vi hilse det velkommen og se det, som om vi kan have del i hans kors; som en mulighed for at blive disciple, for at leve i fællesskab med ham i den ene eller den anden smerte. Han tog som den første vores kors på sig. For da Jesus tog sit kors på sig, tog han alle vore kors på sine skuldre. I hver eneste smerte, lige meget hvilken slags, møder vi Jesus, som allerede har gjort den til sin.

Det gør, at vi ikke er alene om at bære korset, for han løfter det sammen med os, og det bevirker, at vi tilhører ham; at vi på en måde bliver ligesom Jesus. Det er sådan, vi kan følge ham og blive sande disciple. På den måde bliver korset for os, som for Jesus, 'Guds kraft' (1 Kor 1, 18); vejen til opstandelse. Og netop fordi vi møder Jesus, bliver enhver svaghed til styrke, mørke til lys og alle slags 'død' til liv.

Fabio Ciardi